

ЙОРДАН РАДИЧКОВ ЯПОНСКИ ХОТЕЛ

chitanka.info

Ето вече седмици наред как работя върху своя японски хотел, а не съм успял да го помръдна или да го придвижа не само в желаната от мен посока, ами наникъде не съм го придвижил, макар че самата история е съвсем проста. По-нататък аз ще се помъча да я разкажа в нейната последователност, за да може читателят да проследи събитията и да се убеди, че те са предадени добросъвестно и без каквато и да било склонност от моя страна към загадъчност или странност, въпреки че имам известна слабост към загадъчното и странното.

Простите истории, каквато е например тази с японския хотел, ме карат да съм постоянно нащрек, защото съм забелязал, че ако не винаги, то много често на различни места из тях са разхвърляни скрити капани, в които човек може да пропадне внезапно и да въввлече в тях и читателя, на когото още в самото начало е казал: „Не бой се!“ Тук искам да припомня думите на една невеста от видинската епархия, която в подобни случаи обичала да повтаря — мене ме е най-страх от „Не бой се!“, защото с думите „Не бой се, невесто!“ противоположният пол приспивал нейната невестина бдителност. Това обаче може да се случи не само на видинската, ами и на която щете друга епархия, край или област, в друга държава или континент. В наши дни всички ние сме свидетели как Америка например приласкава Европа и докато се мъчи да я преобуе в пършингови гащи, непрекъснато я успокоява с думите „Не бой се, невесто!“

Но нека се върна отново към историята с японския хотел и разкажа всичко последователно. В края на месец май 1981 година бях поканен в японския хотел „Витоша — Ню Отани“, за да присъствувам на връчването на голямата литературна награда „София“ на шведския писател Артур Лундквист. Церемонията по връчването на наградата трябваше да се състои в една от залите, разположена в източното крило. Върху фасадата на това източно крило денонощно и на равни интервали се изписва със светлинни цифри кой час на денонощието сме и каква е температурата на въздуха. Срещу входа на залата, където трябваше да се състои церемонията, има вътрешна японска градина, оформена от ситен сивкав чакъл, подравнен хубаво с гребло и вчесан на вълнообразни ивици. Няколко зелени храста са се вкопчили със зъби и с нокти за вчесания вълнообразен чакъл. От едната страна градината е заградена със стъкло, от другите три страни я обграждат

високи зидове, тъй че тя стои като на дъното на кладенеца. Тази градина може да бъде обработвана само ако отвисоко се спусне човек и виси той подобно на паяк, без обаче да стъпва в нея. Градината стои като пустинен пейзаж, нито човешки стъпки има по нея, нито следа от животно. Тя сякаш е там, на дъното на кладенеца, още преди сътворението на света, като че самата вечност е засята и е полегнала във вълнообразните ѝ вълни от ситен сивкав чакъл. За един жител на Балканския полуостров подобна гледка представлява само екзотична картина, докато за японца тя е общуване с вечността. Японецът е беден човек, той не разполага с много земя. За него е достатъчно да има пясъчна градина, голяма колкото една педя, той я подравнява с гребло, вчесва я на вълнообразни ивици и като сяда в края на градината си, загърнат в своето кимоно, наблюдава как спускащото се към залеза слънце удължава сенките на пясъчната градина. Така той общува с вечността. И общува още той с вечността, като отглежда стогодишни дъбове в малки саксийки или стогодишни шарани в жилището си или в своя домашен кладенец, ако има кладенец... Когато отивах за споменатата по-горе церемония в японския хотел, силно впечатление ми направи именно тази пясъчна японска градина. С какво ми направи тя впечатление? Направи ми впечатление с факта, че в нея всъщност не се влизаше отникъде, което ме и накара да я сравня с вечността и да помисля, че самата вечност е посята в браздите ѝ и че по някакъв особен, чисто свой начин, тъй както стои застинала на дъното на кладенеца, тя общува с пустинната вселена, отразявайки част от нея.

Кой и кога обработва тази градина, аз не мога да кажа, макар че този въпрос много натрапчиво се загнезди в съзнанието ми и дълго след това ме преследваше; и още нещо се бе загнездило в съзнанието ми — то бе един часовник в главното фойе на хотела, много труден за ориентиране, тъй като показваше едновременно колко е часът в различните точки на земното кълбо. Самото земно кълбо бе разпънато като кожа на непознато животно и бе разрязано не само от гринуичкия меридиан, а и от други неизвестни на мен меридиани, разположени както на изток, тъй и на запад от гринуичкия. Как този часовник се регулира или сверява, аз също не мога да кажа, мога само да отбележа, че за мен това бе изключително сложна и прецизна машина.

Ето какви неща занимаваха въображението ми, когато влязох в залата. Тя бе пълна с народ и въпреки че хората продължаваха да се разместват по столовете или да преминават от единия до другия край, бе много тихо, защото дебелият постилка на залата поглъщаше стъпките на хората. Срещу публиката, наредени в дъга, седяха Артур Лундквист със съпругата си, кметът на град София, членове на журито, представител на шведското посолство, както и други значителни лица, каквито сме свикнали да виждаме при подобни церемонии да заемат място в почетните президиуми. От едната страна на президиума имаше поставени микрофони, а на противоположната страна стоеше пиано, зад пианото седеше жена, до пианото стоеше втора жена в бяла рокля и с цигулка. Двете жени засвириха и по този начин се тури началото на церемонията по връчването на голямата литературна награда на господин Лундквист. Веднага щом се започна церемонията, се появиха, сякаш изникнали от земята, фоторепортери със светкавици, оператори от телевизията и кинохрониката, придружени от своите асистенти, въоръжени със свирепи прожектори. Те ослепиха с прожекторите си президиума, после се обърнаха, за да ослепят за известно време и залата, а през това време актьори почнаха да рецитират пред микрофоните стихове от господин Лундквист и от неговата съпруга госпожа Вине, също поетеса. Прожекторите и камерите бяха прибрани, но операторите и фоторепортерите останаха със своите оръжия при нозе, все едно че стояха на пусия, готови да насочат оръжията, щом нещо се промени в залата. Известно време нищо не се променяше. Беше тихо, прохладно, климатичната инсталация на хотела вкарваше безшумно пресен въздух за присъстващите, из въздуха бавно се отронваха и увисваха скандинавски стихове.

Но ето че нещо наруши тази поетическа атмосфера, някъде по тавана над нас започна да се тропа, част от президиума погледна към тавана. Тропотът спря, за да се появи подир малко откъм стената, където стоеше пианото с пианистката и цигуларката. Част от присъстващите се обърнаха към тази страна, а и от президиума също тъй започнаха да попоглеждат към страната на пианото. Създаваше се илюзията, че вътре в пианото бе влязъл някой и опъваше с пръсти струните му.

Истината е, че се чуваше някаква нестройна музика или, по-точно, подобие на музика, но тя се излъчваше от самата стена на

залата; все едно че стената бе куха и там вътре в кухнята някой невидим акордираше струните на също тъй невидим за нас инструмент. Заедно с акордирането на невидимия инструмент се чуваше и тропот и това започна да пречи на актьорите да поднесат по един подходящ начин поезията на скандинавците, лишена от високи децибели. Кметът на град София извика дискретно един млад човек, прошепна му нещо на ухото и младият човек веднага излезе от залата, за да провери, изглежда, откъде идват смущаващите шумове. Младият човек се бави известно време и се върна, за да каже каквото трябва на ухото на кмета. Подир което господин Лундквист застана пред микрофона, за да благодари за високата чест, оказана му от наша страна, и да разкаже също така и за себе си или, по-точно, да представи себе си на присъстващите.

Той започна да разказва за себе си, а през това време откъм задната стена се понесоха пак шумове. Към акордирането на невидим инструмент този път се присъединиха и ударни инструменти и на няколко пъти се обади и тръба, продухвана силно. Всичко това про шумя, след което изтрополи и се пренесе в съседната стена. Този път кметът не извика младия човек, за да му каже пак нещо на ухото, ами сам стана от президиума и излезе от залата доста енергично. Не много подир неговото излизане стана тихо, той се върна отново и зае мястото си в президиума. Седях на първия ред, наблюдавах всичко и чух как някой каза продължително и тихо: „Шшшшшшшшшшшшшт!“ Макар че няколко седмици са минали оттогава, то мога да се обзаложа, ето и сега, като разказвам тази история и си припомням всичко в неговата последователност, че шъткането идваше от самата стена. Долових шепот и шушукане и по тавана, там някои като че стъпваха на пръсти и внимаваха да не произвеждат шум или да не съборят нещо по пътя. Но колкото и да внимаваха, те събориха нещо метално, подир което се възцари пълна тишина.

Мога да кажа, че оттук насетне съзнанието ми постепенно изключваше церемонията и се насочваше към загадъчните звукове, към шепота, шумовете и онова метално нещо, което падна вътре в стената или вътре в самия таван. Огледах тапицираните стени и тавана, всичко ми се стори солидно. Това са дебели стени, те трябва да носят на плещите си огромния хотел, а и да приютяват вътре в себе си

всички онези невидими и странни механизми, които измерват денонощно и на равни интервали и изписват със светещи цифри кой час на денонощието сме и каква е температурата на въздуха, за да могат минувачите покрай хотела да получават необходимата им информация. И трябваше още вътре в тези стени да функционира безшумната климатична инсталация и да се поберат всичките механизми на часовника от главното фоайе, да се поберат и другите механизми и съоръжения, които озвучават с тиха музика целия японски хотел и отварят абсолютно безшумно вратите, щом пред тях застане човек, и ги затварят по същия безшумен начин зад гърба на човека, щом като той е влязъл вече в хотела и е вдишал първата глътка прохладен въздух. И може би вътре, в кухините на дебелия стени, се крие онова нещо, което се грижи за миниатюрната японска градина и я вчесва с гребло на равномерни вълни... Смахната мисъл премина през главата ми: помислих, че вътре в кухините на стените се движат хора, но много внимателно, на пръсти. Какви бяха тези хора? Сметнах, че това са японци, забравени вътре в безбройните кухни още по времето, когато компанията е строила хотела. Тази мисъл беше абсурдна, но тя се вкопчи в мен и повече не ме остави. Предполагах, че поради изключителната си дисциплинираност забравените в кухините японци продължават да вършат своята работа, че те не само са монтирали сложните и скрити за човешкото око механизми на своята японска автоматика, ами се грижат и за нейното поддържане. Защото ако се опитаме да погледнем от всички страни японския хотел и във всичките му подробности, ще се уверим, че по същество това е един огромен транзистор, изискващ денонощни грижи. Ако един ден компанията се сети за своите хора, то тя ще демонтира една част от стените и ще отвори проходи към безбройните вътрешни кухни.

Церемонията по награждаването на господин Лундквист завърши. Останах още малко на стола, докато край мен хората шумяха, мислейки си за японците и за моето откритие. Взех си довиждане с шведските гости и като тръгнах да излизам, ми направи впечатление, че ако минех покрай стъклената витрина — а такива в хотела имаше много, — не виждах какво има зад витрината, а виждах само собственото си отражение в нея. Реших да запазя тайната за себе си и при подходящ случай да проверя дали това действително е така.

Няколко дни поред живях под впечатлението на моята натрапчива идея. Един ден чух съобщение по Радио София, което ме накара да потрепера. Съобщението бе следното: селяни от Соломоновите острови се оплакали пред японското посолство, че нивите и градините им били нападнати нощем от непознати хора, облечени в окъсани военни дрехи. Селяните предполагали, че нападателите са японски войници, укриващи се в джунглите още от времето на Втората световна война. Информирано от своето посолство — съобщаваше Българско радио, — японското правителство предприема съответните мерки и изпраща самолети, за да разхвърлят над джунглите на Соломоновите острови позиви с надписи: „Предайте се! Войната свърши!“ Два дни подир това съобщение Българската телевизия излъчи филм на една канадска компания за Соломоновите острови и чрез телевизията можах да се запозная с беднотията и окаяното състояние на жителите на Соломоновите острови. При това положение човек можеше само да гадае как всъщност все още живеят в джунглите на този свят японските войници от времето на Втората световна война. В този ад могат да останат само групи хора, организирани от една желязна дисциплина и отчасти чрез вторично подивяване. Това ми даваше основание да повярвам, че благодарение на своето високо чувство за дисциплина забравените от строителната компания японци продължават да работят в кухините на японския хотел, поддържайки в пълна изправност скритите за човешкото око съоръжения и механизми. Затова казвам, че потреперах, щом чух да се съобщава посоченият по-горе факт от Соломоновите острови. Почувствувах се като ловно куче, което подир дълго лутане е попаднало на дивечова следа и от напрежение се разтреперва, изправяйки се на върха на пръстите си. Писането до голяма степен може да бъде сравнено с търсенето на дивеч или поне на следа от дивеч. Зная това от опит и зная също така, че дори и да се попадне на следа, то това съвсем не значи, че държейки се за следата, то тя обезателно ще ви заведе в леговището на дивеча. Но в това всъщност се и заключава голямата игра на човека с живота, както и на писателя със сюжета. Писателят много рядко ще отведе читателя в леговището на някое диво животно, по-скоро той го води и изморява, придържайки се за следите, оставени от животното, понякога с такава отчаяност, с

каквато може да се сравни само отчаянието на удавника, уловил се за сламката.

Докато още бях под впечатлението на своята натрапчива идея, най-неочаквано ми бе предоставена възможността да посетя отново японския хотел и по-специално зала „Киото“. Киото е град, стара столица на Япония, една от залите на хотел „Витоша — Ню Отани“ носи името именно на тази стара столица. Бил съм в Киото преди повече от десет години, тук не е мястото да се отклонявам, за да разказвам за Киото, ще спомена само, че градът е заобиколен от хълмове и в старите феодални времена един от неговите феодали е нареждал лете зелените хълмове да бъдат покривани или опаковани с бяла коприна, за да се имитира по този начин зимна гледка. Хиляди японци са участвували в грандиозния план на своя луд феодал, за да променят зелените летни хълмове в зимни хълмове... И колко коприна само е била нужна, за да се облекат в нея зелените бамбукови хълмове!... В Киото и досега могат да се видят старинни тъкачни станове под дървени навеси, в тях седят босоноги тъкачи на японска коприна, като вплитат сръчно в тъканта пинии, огнедишащи дракони, цветя или птици... В България гостуваше за няколко дни Дайсаку Икеда, на когото имах честта да бъда представен от министър Румен Сербезов, дългогодишен наш посланик в Япония. Господин Икеда продължаваше своя път за Париж и преди да замине, даваше един прощален обяд в японския хотел, по-специално в зала „Киото“, за част от хората, с които се бе срещал в България. Тръгнах по-рано за този прощален обяд, за да се разходя и да мога по-добре да съсредоточа мислите си върху моята натрапчива ли, налудничавата ли — и аз сам не бих могъл да определя точно каква — идея. Отдалеч видях как върху източната фасада на хотела на равни интервали просветваха цифри, съобщавайки кой час на деня сме и каква е температурата на въздуха. Него ден имаше много туристи, хотелът отваряше безшумно вратите си пред тях, поглъщаше ги на групи, сетне вратите се затваряха все така безшумно, очаквайки следващата група, която се суетеше покрай куфарите си, местейки се незабелязано към вратите. В този момент хотелът ми заприлича на гигантско животно, което спокойно и лениво очакваше своята плячка, с известна меланхолия и безразличие отваряше стъклената си уста и поглъщаше шарените многоезични групи, суетещи се покрай устата му. Това меланхолично, сиво и

гигантско животно разпределяше нищо неподозиращите туристи по своите гигантски вени и артерии, безшумните му асансьори ги носеха към многобройните вътрешни клетки. С климатичната си инсталация и със своята тиха музика земноводното изсмукваше постепенно кесииите и джобовете на туристите и все със същото безразличие и меланхоличност подир няколко дни ги изхвърляше навън изтощени, със зачервени очи и остарели с няколко денонощия...

Почаках, за да се очисти площадката отпред, и влязох сам. Стъклените врати се затвориха безшумно зад гърба ми. Обърнах се да ги погледна през рамо — те въобще не реагираха на погледа ми. Вратите се разтваряха и приемаха само това, което идваше отвън, подобно устата на кит, която се разтваря, за да приеме океанска вода, и се затваря, задържайки планктона в кухнята си. Всеки опит да се излезе от тази врата е напразен, върху нея изрично е написано: „Не е изход!“ У нас нещата обикновено имат вход и изход и столетия наред входът и изходът всъщност са едно и също нещо, мисля дори, че и при пещерния човек входът за неговата пещера е бил едновременно и изход от неговата пещера. Но през втората половина на века на различни места започнаха да се появяват предупредителни надписи: „Не е изход!“

В първия момент това шокира, но постепенно се свиква, макар че много често все още можем да видим как на летището например някой се блъска в стъклената врата и се мъчи да разтвори с рамо заключената ѝ челюст, без да обърне внимание, че тази стъклена челюст не е изход... По-нататък видях сложния часовник, отмерващ времето в различните географски ширини, после витрините с тъмно стъкло, зад тях отново не можах нищо да видя, колкото и да се взирах, а видях само да се плъзга по стъклата собственото ми сиво отражение; после изведнъж излязох на широко и пред мене се откри вътрешната японска градина от сивкав чакъл, вчесана вълнообразно.

Спрях се. Почувствувах изведнъж колко съм далече от тази малка градина, в чиито вълнообразни бразди е посята вечността. Най-малко на хиляда светлинни години съм далече от нея, а и тя също тъй е далече на хиляда светлинни години от мен, странна, загадъчна, прилична на неразчитаем йероглиф... Нямах много време за съзерцание, почувствувах, че някой стои зад гърба ми. Обърнах се, беше един от придружаващите господин Икеда. Усмихнат и с широк

жест той ме покани да го последвам към зала „Киото“. Вървах подир него и от време на време чувах да откънтява нещо в стените на коридора. Бях почти сигурен, че това са моите хора, работещи в кухините на бетонните стени. Оставаше ми само да проверя, в главата ми вече назряваше и се оформяше план как да стане това. За целта ми бе необходимо да остана сам, а в случая нямаше как, защото в края на коридора се виждаха придружителите на господин Икеда, пред разтворените врати на залата блестяха ярко прожектори, бръмчаха тихо телевизионни и кинокамери и заедно с господин Икеда посрещаха гостите. Изненадах се от големия брой японци. Те се кланяха много учтиво на всички страни, а и помежду си също така се кланяха, усмихнати, приветливи, като се усмихваха, очите им се притваряха, та изглеждаха като малки цепнатини. И именно през тия цепнатини като че надничаше вечността, черна и лъскава. Не съм виждал никъде другаде тъй много усмихнати хора, както съм виждал това в Япония. Картината се повтаряше и тук, в зала „Киото“. Тиха музика струеше отвсякъде, далече някъде свиреха „Японски вишни“. Макар и много дискретна, музиката бе предназначена за присъстващите в залата гости на господин Икеда. Бях напрегнат, очаквах да чуя как някои ходят невидими наоколо и шъткат помежду си.

Не трябваше да чакам много, чух ги съвсем близко зад себе си. Седях на малка маса, близко до стената. До самата стена бе струпана цяла Фуджияма от детски играчки, предназначени от господин Икеда за българските деца. Не се наемам да опиша какво имаше в тази Фуджияма, мога само да спомена, че то бе много красиво, изключително разнообразно и пъстро. Именно иззад купа играчки, висулки, свирчици, значки, пъстри пръчки, знамена и т.н. някои вървяха много бавно, на пръсти, вътре в самата стена. Те се изкачваха бавно нагоре към тавана, придържайки се, изглежда, за някакво въже. Но колкото и да стъпваха на пръсти, от стъпките им вътре в кухините откънтяваше нещо метално, препредаваше се подобно на ехо и го чувах как се разпростира по околните стени и по другите стени зад тях, за да умре или да стихне постепенно. Господин Икеда седеше на същата маса, пушеше енергично и непрекъснато и ми приличаше на стар презокеански параход, тръгнал на околосветско пътуване; само един параход може да дими така с комина си! Господин Икеда ядеше малко, пиеше само вода, но пушеше той колкото за цялата зала

„Киото“. Така и ще го запомня — облечен в синьо, обгърнат от синия дим на цигарите.

Няма да се впускам в подробности от разговора, ще спомена само, че когато стана дума за символи, то казах на господин Икеда, че японците излязоха най-хитри от всички народи на света, като взеха слънцето за емблема на своето знаме. Една част от народите се задоволиха с останалите небесни тела, а след като и небесните тела се свършиха, тогава всеки започна да търси край себе си и туряше каквото имаше подръка: едни туриха диви животни, други туриха птици — като птицата киви например, трети туриха редки дървета, четвърти туриха царски корони, пети се опряха на житния клас и т.н., и т.н., а канадецът тури шумка от дърво — кленов лист. Господин Икеда започна да се смее и през дима възрази, че емблема на японското знаме не е слънцето, както ние смятаме, ами е паничката с ориз на японеца.

Паничката с ориз ли?

В съзнанието ми паничката с ориз мигновено смени слънцето върху знамето и най-странното е, че не го загрози. Веднага свързах тази паничка с ориз с японците, забравени от компанията още по времето на строителството на хотела или пък нарочно оставени в огромните кухни от компанията, за да работят те денонощно и да поддържат тайно от гостите на хотела всички онези скрити механизми, отмерващи времето, температурата на въздуха, тихата музика, да поддържат и да внимават тя да струи равномерно, тъй както равномерно струи и пресният хладен въздух, вкарван през невидими отвори; и да се грижат още скритите в кухините японци за отварянето и за затварянето на стъклените врати, за безшумното движение на асансьорите, да изчисляват постоянно в коя географска ширина на земята кой час е, за да остане гостенинът на хотела доволен; и в нощните часове чрез известни само на тях скрипци и механизми да пускат по един или двама орачи, за да разорат сивкавия ситен чакъл на японската градина с дървените гребла и да посеят в неговите бразди вечността, наблюдавани от далечните звезди на небето... И защо? За да може върху знамето да се развява паничката с ориз на японеца! И всеки поклон по-нататък, всяка усмивка, всяка цепнатина на японското око, притворени при среща или при сбогуване, всичките тези окъсани войници от времето на Втората световна война, захвърлени в джунглите на Соломоновите острови, които продължават да носят

своята войнишка служба, всичките тежки японски танкери, плаващи в Световния океан, всички хонди и ветрила, хитачита, тойоти и тънките кимона, както и японската стомана, бляскава със синкави ивици, сякаш е близната от езика на дракона — ето всичкото това заедно с моите хора, забравени или изоставени нарочно в кухините на японския хотел, е за паничката ориз върху знамето... Вече знаех как да проверя или, по-точно, как да надникна и да дам знак на онези, гдето стъпват на пръсти вътре, че зная за тях, че ги разбирам и им съчувствувам, нищо че съм далече от тях на хиляда светлинни години. Аз и от звездите съм далече на един милион светлинни години, но това не ми пречи да ги виждам, когато заблещукат нощем върху небето, да си мисля за тях и дори понякога да имам мълчалив диалог с тях, защото мисълта ми стига много бързо до блещукащия нощем небосвод, тя мигновено стига до него, разорава го нощем и посява там най-тайните си семена. О, какви семена само съм посявал в разораното нощно небе! И колко пъти се е случвало, докато го разоравам, да падне в браздата по някоя звезда и да остане там затрупана, но аз никога не се спрях и не погледнах назад, защото никой ороч не се спира и не се обръща назад да погледне зад себе си...

Залите и коридорите на японския хотел са тапицирани на правоъгълници, оформени от тънко и тъмно дърво. Бях намислил да изляза сам от зала „Киото“, да се поклоня, доколкото ми е възможно, имитирайки японския начин за изразяване на благодарност, и като остана сам, да изпълня плана си. Планът ми бе съвсем прост. Щом си взех довиждане с господин Икеда, излязох навън от залата. Коридорът бе пуст. Вървах съвсем плътно край една от стените, дори я докосвах от време на време с лакътя си. Вървах и се ослушвах. Чувах как онези също вървят вътре в стената, много тихо, на пръсти, но странно, стъпките им откънтяваха, сякаш те имаха нещо метално на нозете си. Спрях се на едно място, онези вътре също се спряха в самата стена и се скупчиха. Стори ми се, че ги чувам как дишат спотаено. Вероятно и аз самият съм дишал спотаено. Натиснах леко с лакът, за да огъна един от тапицираните правоъгълници. Тънката рамка от тъмно дърво поддаде, пъхнах леко ръката си вътре в отвора и дръпнах силно. Дървото и платът се отлепиха от стената, вътре нахлу светлина.

Надникнах и видях очакваните от мен кухини.

Кухините бяха дълбоки и здрачни. В здрача нещо се размърда, скимтейки сдържано. Не бяха хора. Противно на моите очаквания зърнах вътре скупчени йероглифи. При появата на светлината те се размърдаха, заблъскаха се един в друг и от това тяхно блъскане идеше и скимтенето. Затиснах бързо отвора, пригладих го даже с ръка, за да не личи, че на това място е упражнявано насилие. Ухото ми долавяше далечни и неясни шумове отвътре и нечие шъткане. Без да съзнавам, продължих да вървя много внимателно по коридора, подчинявайки се на шъткането, сякаш то се отнасяше за мен самия. Тиха музика извираше от всички страни, скимтенето на йероглифите потъваше в нея и се губеше или чезнеше, тъй както се изгубва и чезне препускащо и цвилещо стадо коне, попаднало внезапно в тресавище.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.